

Vinterhvisken

Skrevet af Frederikke på 12 år.

Planten så stille til, som den sidste lille blomst faldt svag til jorden. Den bitre kulde var kun blevet værre over de sidste dage, og den pinefulde død havde tværet alle planter omkring den ud for vinteren.

Planten fejede forsigtigt et fint rødt blad over liget for dens fødder, for at ære det liv blomsten havde haft, selvom det havde været kort.

Den havde gjort endnu et meningsløst forsøg i år på at holde bare en af de arme blomster i live, men det endte stadig på samme måde som altid. Den stod nu præcis som alle årene før, alene.

Høje, nøgne træer strakte sig op over den til alle sider, og hylede fortvivlede i smerte når vinden hev og sled i deres grene. Luften rungede af de lavthængende skyers luftsireneagtige tuden, og fra skyggerne lød vinterens dystre hvisken. Lugten af våde, rådne planter og jord hang som en tåge tæt ved træernes rødder.

Den lange, grusomme vinter var lige på trapperne, og det kunne føles overalt.

Planten fokuserede på den lette regn der var begyndt at falde, i et forsøg på at tone de mange sørgelige lyde ud. Det virkede i en stund, indtil det holdte op igen, og den var tvunget tilbage til de bedrøvede skabningers jamrende symfoni.

Men selv det holdt ikke i lang tid. For i lidt tid, bare nogle få øjeblikke, stoppede alle lyde.

Alle glemte kort deres elendighed, og rettede deres opmærksomhed mod en enkelt stribe af sollys, der var brudt ud fra bag de tykke skyer.

Lyset strejfede kun lige nogle få af plantens blade, men den behagelige varme bredte sig hurtigt ud i alle dens stilke, og bragte dens tanker et halvt år tilbage, til forårets første solskinsdag.

Det var en dag, hvor solen stod højt og blændende på himlen. Planten udstødte et klagende støn, da lyden af barnelatter vækkede den fra dens halvslumren.

En sommerfugl landede på græsset for dens rødder, og en bi summede dovent forbi dens blade i dens søgen efter pollen. Træerne svajede fornøjet i den blide brise, og deres sørgmodige vintersang var omsider ovre. Planten kiggede rundt på dens omgivelser, og blev straks fyldt med en varm følelse af glæde og lettelse.

Overalt var små spirer dukket op fra den hårde jord, og de sludrede muntert med hinanden, helt uvidende om den skæbne der ventede dem. De fleste af dem stod i grupper af fem til ti, imens andre stod parvist, og delte små pladser i solen. Planten lod sit blik vandre fra klase til klase, smittet af den muntre atmosfære der bredte sig. Alle passede på hinanden. De større planter sørgede for at vogte over de mindre, og de mindre børstede bladlusene af de størres planters nederste blade. Ingen stilk var holdt udenfor.

Planten var så opslugt af stemningen, at den slet ikke havde bemærket, at det ikke helt var tilfældet. Det var først da et lavmælt nys fik revet den ud af sin lille boble, at det gik op for den, at den havde taget fejl.

Nysets ejermand var en spinkel lille forårsblomst, som stod ene og alene i skyggen fra en visse gren, og hang slattent med bladene. Planten stirrede forbløffet på blomsten i et øjeblik, før den skyndte sig at skubbe grenen til siden og lade solen nå blomsten. Først nu kunne planten rigtigt se, hvor elendigt den havde det.

Blomstens kronblade var trukket sammen i en knop af mangel på sollys og anden næring, og den var som drænet for farver. Grå og sørgelig. I modsætning til de andre blomster som var grønne og friske, så den faktisk nærmest død ud. Planten var overrasket over, at regnormene ikke allerede havde været der, og trukket den ned til den underjordiske kirkegård for døde planter. At dømmen efter dens udseende havde den kun en, max to dage tilbage, men planten kunne ikke bare stå og se på uden i det mindste at prøve på at gøre noget.

Den løftede et blad hen til en pynt af vand, der havde samlet sig for rødderne af et træ, og skovlede forsigtigt en lille mængde op, hvorefter den omhyggeligt vandede den slatne blomst.

Da det var gjort, hævede den nænsomt blomstens hoved op mod lyset, og så til som dens kronblade langsomt foldede sig ud til en køn lille blomst.

Den var mørkeblå med et strejf af lilla, og dens midte var en nydelig pastelgul. Planten syntes, at den var pænere end de andre blomster.

Blomsten begyndte nu så småt at kunne holde sit hoved oppe selv, og snart stod den helt oprejst og badede i sollyset. Den drejede sig en smule, og kiggede nysgerrigt på planten.

Det blev starten på et stærkt bånd mellem de to.

Når naturen kæmpede imod dem, kæmpede de to tilbage som et hold. Den store var den

lilles paraply under de kraftige skybrud, og den lille skræmte edderkopperne væk for den store, så de ikke byggede rede i dens blade.

Under de hårdeste vinde og de varmeste dage arbejdede de sammen for at klare sig, og voksede tættere undervejs. For planten var blomsten som spiret ud af et af dens egne frø, og den sommer var den lykkeligste sommer, planten længe havde haft. Den glemte næsten helt vinterens forfærdelige kulde, indtil den igen sneg sig ind på dem.

Det første tegn var hverken en kold vind eller et snefnug, men et lille forkølet nys fra forårsblomsten, mægtigt til det som bragte de to planter sammen i første omgang.

Blomsten havde selv glemt alt om det, så for den betød nyset ingenting, men planten stoppede brat op ved lyden, og stirrede stift ned i jorden. Den vidste godt, hvad var på vej, men den var ikke klar til at sige farvel.

Fortvivlet drejede planten sig over imod den lille, og fejede noget jord godt omkring dens stilk i et håbløst forsøg på at holde på dens varme. Blomsten så det som en simpel hengiven handling, og den fandt tryghed i tanken om, at den var beskyttet mod alt jordens ondskab.

Dagene blev kortere, og temperaturen faldt hvert øjeblik. Efterårets effekter begyndte at kunne ses på farven af træernes blade og på nogle af blomsternes slatne stilke og blegnede kulører. Den lille forårsblomst kunne også mærke det. Plantens omfavelse var ikke længere nok til at holde den bitre kulde ude, og langsomt forsvandt den optimistiske lille skabning planten havde holdt så meget af.

Men det stoppede ikke planten fra at gøre alt hvad den kunne for at holde blomsten i live, for inderst inde brændte der stadig en lille flamme af håb, der nægtede at lade sig puste ud. Ikke nu.

Den første nattefrost kom som en slange i mørket. Hurtig og dødelig.

Planten kunne ikke se noget, men lydene af blomsterne der faldt omkring den, var nok til, at den kunne forstå, hvad der foregik. Hele natten gik, men planten forblev hvileløs med hovedet fuld af bekymringer for, hvad morgenen ville bringe.

Planten klamrede sig til den lille, som nu måtte kæmpe for hvert slag dens hjerte slog, og planten prøvede desperat at lukke den grusomme verden ude.

Da morgenen kom, var alt stille igen. Nattens uhyggelige lyde var stoppet, og det var som om selv vinden holdt på vejret. Tågen havde lagt sig rundt omkring i skyggerne, og den lette frost lå som et tyndt hvidt tæppe spredt ud over græsset.

De var næsten allesammen døde. De smukke unge blomster, omkommet i natten, og flere var allerede trukket under jorden til at hvile i det mørke, der tog livet fra dem.

Planten kiggede på den lille, der stod trykket ind til den. Blomstens stilk havde bøjet sig på sådan en måde, at dens neutrale position var op ad planten. Alle andre positioner ville medføre, at blomsten knækkede, men blomsten var stadig i live. Ord kunne ikke beskrive plantens lettelse. Om så alt andet omkring den døde, ville den være ligeglad, så længe den lille var i live.

Den var dog svag. Svagere end aftenen før og betydeligt tristere i farven, og da planten kiggede ned på det frosne græs for deres rødder, forstod den virkelig, hvor hårdt kulden havde taget på blomsten.

Et blad, ikke meget større end en mariehøne, lå fint og ubevægeligt, og kiggede livløst op på den. Det var knækket af blomsten i løbet af natten. Planten rettede sit blik tilbage på sin ven, og ganske rigtigt, der var en nøgen plet på dens stilk.

Ude af sig selv, og måske en lille smule i fornægtelse, skovlede planten bladet op, og forsøgte forgæves at sætte det tilbage på dens originale plads.

Selvfølgelig kunne den ikke lade sig gøre, og bladet faldt til jorden kort efter, kun for at blive revet væk med en brise - ud af plantens rækkevidde.

Planten kunne ingenting gøre. Den barske virkelighed havde indhentet dem, og der var ikke andet tilbage at stille op end at acceptere det.

De næste timer var forfærdelige. Planten gjorde alt i dens magt. Alt. Holdt blomsten tæt ind til sig og vuggede den blidt, aede den forsigtigt hen over hovedet som for at sige, at det hele nok skulle gå, og pakkede den ind i et tæppe af mos. Det stod dog klart, at den kun kunne udsætte det uundgåelige, da blomstens andet, og største blad faldt til jorden.

Nu var tiden inde til at give slip.

Planten strammede sit greb op blomsten i en sidste omfavelse, og mærkede hvordan den lille skikkelse hang livløst over dens blade. Hvor lang tid den allerede havde været død, vidste planten ikke.

Til sidst, sendte den en lille tanke. En tak og et farvel. Måske ville de ses igen i et andet liv. Det var ikke til at bære, hvis det var et endeligt farvel.

Og så gav den slip.

Plantens tanker havde bragt den tilbage til, hvor den stod nu.

Solen var væk igen, og regnen var vendt tilbage. Dråberne faldt på bladet, der svøbte sig om blomsten som en ligpose.

Planten overgav sig omsider selv til mørket, og lod sig synke ind i, hvad skulle blive tre måneders tankeløs depression.

Vinteren var kommet.